

РЕШЕНИЕ

№ 35466

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3345** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.,вр.203 и сл. АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е искова молба на А. Г. Х. от [населено място] срещу СДВР за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 10 000 лева вследствие отмяна на наложена ПАМ със Заповед № 224/08.02.2024 година на Старши полицай при СДВР група „ ООР“ сектор „ОП“ при 09 РУ СДВР- временно отнемане на Свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца за периода от 08.02.2024 година до 20.06.2024 година, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че срещу ищеца е издадена Заповед за налагане на ПАМ на 08.02.2024 година – временно лишаване от право да управлява МПС за срок до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца и в периода от 08.02.2024 година до 20.06.2024 година, когато с Решение на АССГ е отменена Заповедта за налагане на ПАМ и в този период ищецът е изпитвал неудобства, не е могъл да управлява МПС и да може да управлява ресторантьорски бизнес, изпитвала е неудобство и е било затруднено ежедневието и. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът- А. Г. Х. редовно и своевременно призована се явява и заедно с адвокат М., редовно упълномощен, поддържа исковата молба на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски .

Ответникът по иска- Столична Дирекция на вътрешните работи редовно и

своевременно призван, се представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощен, който оспорва исковата молба по основание и размер, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено в настоящото производство, заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно и своевременно призвана се представлява от прокурор Яни Костов, който намира исковата молба за основателна и доказана, а по отношение на обезщетението за претърпени неимуществени вреди, то да бъде определено по справедливост.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 224/08.02.2024 година на КО в Сектор „ ООР“, сектор „ ОП“ в 09 РУ при СДВР е наложена ПАМ на А. Г. Х. на основание чл.172, ал.2, т.3 от ЗДВП и е отнето временно Свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

С Решение № 9397/20.06.2024 година, постановено по адм.дело № 2063/2024 година по описа на АССГ е отменена Заповед № 224/08.02.2024 година на Старши полицаи при СДВР, група „ ООР“ сектор ОП при 09 РУ.

Решението е влязло в сила на 20.06.2024 година предвид окончателността му.

От показанията на свидетеля И.- живеещ на съпругески начала с ищеца се установява, че след задържането и отнемането на СУМПС ищецът е започнал да вдига кръвно, но това не е било постоянно, имала е затруднение при управление на бизнеса си – ресторантьорство / имала е малък ресторант и това е затруднило както придвижването и, така и осъществяване на бизнеса.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба срещу НАП за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна и недоказана. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора, исковите по ал.1 се разглеждат по реда, установен в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увреждания срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното

лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представлявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните-с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите.Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията,обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни,което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че“Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт.Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата.Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова

тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки- незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник- СДВР, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото длъжностното лице, издало Заповедта за налагане на ПАМ – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца е служител на 09 РУ при СДВР, но самият служител не е юридическо лице, а административен орган.

Съгласно сега действащия ЗМВР-чл.37-Главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", дирекция "Специална куриерска служба", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР. В подкрепа на това е и чл.9, ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР- сочи, че областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Наред с това, чл.42, ал.1 от ЗМВР визира, че областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи. Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 – 9. В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им, районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на министъра на вътрешните работи. Пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. Към момента на издаване на Заповедта за принодтлено настаняване на ищеца в СДВНЧ действащият ЗМВР също не е предвиждал качеството на юридическо лице на съответния Началник сектор, а СДВР е била юридическо лице/ аргумент от разпоредбата на чл. 14, ал.2 от ЗМВР- Областните дирекции на МВР са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

От събраните по делото доказателства е видно, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие отмяна на Заповед № 224/08.02.2024 година за налагане на ПАМ по чл.172, ал.2, т.3 от ЗДВП- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността и, но за не повече от 18 месеца, отменена с влязло в сила Решение №9397/20.06.2024 година по описа на АССГ, влязло в сила на 20.06.2024 година.

Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ, следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност, и с налагане на административни наказания. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административна компетентност.

В конкретната хипотеза, действително е налице отмяна на Заповед за налагане на ПАМ по чл.171,,т.1,бб“ б от ЗДВП е издадена в резултат на административна дейност и то с влязло в сила Решение на АССГ, но самият факт на отмяната на Заповедта за налагане на ПАМ и влизането и в сила не води автоматично до извод, че ищецът е претърпял посочените в исковата молба вреди. По делото липсват доказателства за това, че е била подложена на стрес и притеснения дали ще успее да докаже, че полицейските органи неправомерно са и отнели възможността да шофира, защото на първо място, това притеснение е било по повод обжалването на Заповедта за налагане на ПАМ/ по- скоро дали ще успее да докаже ,че Заповедта за налагане на ПАМ е незаконосъобразна и то в хода на съдебното производство пред АССГ – адм. дело № 2063/2024 година, а не от налагането на ПАМ- от временното отнемане на СУМПС. На второ място, твърдените вреди се претендират и то прекараното време в ареста при задържането и, като липсват доказателства спрямо нея да е издадена Заповед за задържане на лице, която да е отменена. Самият факт на отвеждането и в 09 РУ при СДВР/ за което се съдържат доказателства по адм. дело № 2063/2024 година по описа на АССГ- Докладна записка на лист 18 от делото в производството по адм.дело № 2063/2024 година по описа на АССГ не води до извод , че спрямо нея е издадена Заповед за задържане на лице , като в това адм.дело е приложена цялата административна преписка по издаване на Заповедта за налагане на ПАМ- временно отнемане на СУМПС. Самото отвеждане до 09 РУ- СДВР не води до извод ,че тя е задържана. На следващо място, от показанията на свидетеля И.- живеещ на съпругески начала с ищеца е видно,че тя след като е била извикана на разпит в Районното е започнала да вдига кръвно,но после спряла, което сочи, че именно извикването на разпит е породило първоначалната реакция за вдигане на кръвното налягане, а не издаването на заповедта за налагане на ПАМ. Липсват доказателства за това, че ищецът е имал ресторантьорски бизнес и е разнасяла доставки на клиенти, както и че издаването на Заповедта да е затруднило работата и, още повече, че липсват каквито и да било доказателства къде се намира този ресторант-малък, дали в действителност е собственост на ищеца и дали той осъществява доставки до своите клиенти, както и дали именно тя е собственик на ресторанта. Простото твърдение за този факт не може да бъде основание за присъждане на обезщетение за претърпени вреди. Твърдението на ищеца, че от съставянето на АУАН на дата 08.02.2024 година и е отнета възможността да шофира е недоказано, тъй като със съставянето на АУАН на дата 08.02.2024 година не и е отнета възможността да шофира, а със Заповедта за налагане на ПАМ- Временно отнемане на Свидетелството за управление на МПС. Наред с това, АУАН не е административен акт, а с него се слага началото на административно-наказателно производство, което е различно от административното производство по издаване на Заповед за налагане на ПАМ и между двете няма тъждество, нито съставянето на АУАН да е част от административното и необходимо условия за издаване на Заповед за налагане на ПАМ, какъвто е случаят при административно-наказателните производства. Наред с това, издаването на Заповед за налагане на ПАМ не е

действие или бездействие, както твърди ищецът, а издаване на административен акт. Незаконосъобразно действие, респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод административна дейност могат да бъдат само – фактическо/ материално действие/, което се предприема без правно основание- нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закона, бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно е всяко бездействие, представляващо неизвършване на фактически действия в противоречие с предписано от императивна норма задължение и бездействието е основание за отговорност, когато се изразява в неизпълнение на административни правомощия, възложени по силата на служебно или трудово правоотношение в държавна или общинска администрация. Преценката за наличието на бездействие следва да бъде направена след анализ на нормативно установеното задължение или възможност за действие. Задълженията като дължими фактически действия на конкретния административен орган следва да не са абстрактни, а конкретно регламентирани в Конституцията, в законовите и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да са отграничени, когато тяхното неизпълнение влече последиците на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Незаконосъобразното действие по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото юридическото действие трябва предварително да бъде отменено като административен акт, за да е допустимо сезирането на съда с посоченото основание чл.1 от ЗОДОВ.

В тази насока издаването на Заповед за налагане на ПАМ не е незаконосъобразно действие, а административен акт. Ищецът по никакъв начин не доказва тези свои твърдения с предвидените процесуални способности.

С оглед на това само простото твърдение, че ищецът е имал стрес и притеснения от незаконосъобразни действия на служители на ОД РУ при СДВР, както и страх дали ще успее да докаже, че ще спечели делото пред АССГ по повод обжалването на Заповедта за налагане на ПАМ, както и невъзможността да управлява малкия си ресторант, не могат да бъдат основание за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди. Разпоредбата на чл. 52 ЗЗД във връзка с § 1 от ЗР на ЗОДОВ, дава възможност на съда да определи неимуществените вреди по справедливост. За да са преценени като неимуществени вреди, претърпените от физическите лица негативни емоции следва да надминат минималния праг на негативно изживяване, присъщ при издаден неблагоприятен административен акт, като твърдените неприятни преживявания на ищеца не са надминали този присъщ минимален праг, няма доказателства за по-крежка емоционалност на ищеца, нито такива, че негативните му изживявания във връзка с издадената Заповед за налагане на ПАМ са предизвикали у него по-голям стрес или продължителен емоционален дискомфорт. Напротив и от показанията на свидетеля И. не се установява ищецът да е потърсил не само медицинска помощ, но и психологическа такава, за да може да се справи с твърдения стрес от съставянето на АУАН, от страха дали ще спечели делото пред АССГ и от издаване на Заповедта за налагане на ПАМ.

Не се доказва, че вредите са пряка и непосредствена последица от отмяната на незаконосъобразен административен акт, издаден от орган, осъществяващ административна дейност.“ Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увраждаването, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действащия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната

теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение. В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от отмяна на Заповедта за пирнотетлон ансатнавена в СДВНЧ. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройка, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са иски производствени, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неправомерно увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Не са налице са и останалите, визирани в чл. 4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, вследствие на издадената Заповед за налагане на ПАМ, от съставянето на АУАН. Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане, предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/.

Не се доказва и причинната връзка между неимуществените вреди и отменения административен акт. Вредите не са доказани, нито по основание, нито размер, нито пък, че се дължат само и единствено от отмяната на Заповедта за налагане на ПАМ, при което липсват елементи от състава на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ. Не се доказва и нарушение на основни права от ЕКЗПЧОС.

Всичко това сочи, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Съдът намира този иск също за неоснователен и недоказан, и следва да бъде отхвърлен. Задължението за лихва има акцесорен характер и зависи от съдбата на главното вземане и предвид неоснователността на иска за присъждане на обезщетение, то неоснователен е искът за присъждане на законната лихва.

Претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на

уважаване. В полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

По силата на алинея (4) (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) на чл.10 от ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат.

В полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 2**Чл. 24. (Изм. - ДВ, бр. 74 от 2021 г., в сила от 01.10.2021 г., изм. - ДВ, бр. 53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.) По административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лева.

Съдът намира, че в полза на ответника по иска следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност и е проведено едно съдебно заседание, на които е взел участие юрисконсулт, при което определеният размер на възнаграждение-130 лева е справедлив и съответен на извършеното процесуално представителство по делото- оказаната правна помощ от юрисконсулта.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът

се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА А. Г. Х. от [населено място] срещу СДВР за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 10 000 лева вследствие отмяна на наложена ПАМ със Заповед № 224/08.02.2024 година на Старши полицай при СДВР група „ ООР“ сектор „ОП“ при 09 РУ СДВР- временно отнемане на Свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца за периода от 08.02.2024 година до 20.06.2024 година, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА А. Г. Х. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА СДВР СУМАТА ОТ 130 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

